

Pieter Delfosse

Pannenkoekenplant

Ze duwde met haar elleboog enkele boeken van de vensterbank en zette de plant voor het raam. De plant ving met zijn ronde blaadjes het zopas opgegooide stof op, alsof hij niets verloren wilde laten gaan, niets aan de ruimte wilde veranderen. Het middaglicht scheen scherp naar binnen, maar de vensterbank voelde koud aan. Ze zette enkele stappen achteruit om na te gaan of ze een terechte aankoop had gedaan. Ze had de plant omwille van zijn naam gekozen. Een pannenkoekenplant. Het deed haar denken aan verjaardagsfeestjes en zondagmiddagen, aan schooluitstapjes en moeders die iets goed te maken hadden. Nu ze de plant voor het raam zag staan, wist ze dat ze hem met een onmogelijke taak had opgezadeld. De plant leek op niets dat ze kende van vroeger. Hij had eerder iets buitenaards. Iets van ongekende planeten of inspiratieloze sciencefictionfilms. Hij leek hier niet op zijn plaats te zijn. Al kon zij nauwelijks bewijzen dat ze hier meer thuis was dan hij.

De buurvrouw had haar ooit verteld dat je een pannenkoekenplant enkel maar cadeau mocht krijgen. Dat was de regel. Een stekje van een vriend als verjaardagscadeau of in het uiterste geval op bestelling bij een vreemde in de post. Het gaat om het ritueel. Eén eindeloze transactie die alle huiskamers met elkaar verbindt. De herkomst van deze plant was echter ontraceerbaar. Een losse schakel in de ketting. Een verbinding die enige tijd geleden verloren is gegaan.

Bij haar thuiskomst had ze de plant meteen op het internet opgezocht. Kenners waren het er over eens dat de plant ten alle tijden 'redelijk' vochtig moest staan. Al had ze geen idee wat 'redelijk' precies betekende. Alle vorige planten in haar appartement waren dood gegaan

door een te ruime marge op het woord 'redelijk'. De steeltjes van deze plant hingen wat slapper dan degenen die op de afbeeldingen bij de beschrijvingen stonden. Maar dat kan tijdelijk zijn, dacht ze. Alles heeft tijd nodig om aan een nieuwe omgeving te wennen. Uiteindelijk went alles, altijd. Haar plant had drieëntwintig steeltjes. Drieëntwintig beentjes die konden breken. Drieëntwintig kansen vooraleer er iets definitief verloren gaat.

Ze boog zich voorover, met haar neus ter hoogte van de aardewerk pot. Ze wilde zien wat hij kon zien. Elk steeltje leek wel een antenne verbonden met een klein, rond, groen blaadje. Drieëntwintig kleine schotelantennes, scherpgesteld op alle uithoeken van de kamer. Zou hij een gedetailleerd verslag maken van de leefomgeving die ze nu samen deelden? En zou hij dan concluderen dat ze te weinig licht binnenliet? Of dat ze het raam niet vaak genoeg openzette? Of dat ze te weinig mensen binnen liet, die een andere luchtstroom naar binnen brachten? En na deze analyses? Zou hij dan oordelen dat haar kamer genoeg kwaliteiten bezat om 'redelijk' gelukkig te zijn?

Ze meende het koude parket door haar schoenzolen heen te kunnen voelen. Ze schoof de plant tot tegen het raam. Drie centimeter dicht bij de zon. Kleine druppeltjes liepen langzaam over de rand van het schaalpje onder de pot. Het is beter om te sterven van overdaad, dan van nalatigheid. Het was lente en de bomen aan de overkant van de straat konden elk moment groen kleuren. Ze blies het stof van de blaadjes en vroeg zich af of ze een kasticket had moeten vragen. Voor het geval een van hen uiteindelijk geen geschikt gezelschap bleek. ■